

Arrest

nr. 348 472 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ELMOUDEN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 december 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. ELMOUDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier afkomstig uit Khan Younis (Gaza) en bent u Palestijn. In 2013 verliet u Gaza en reisde u via Egypte, waar u een jaar in Alexandrië illegaal verbleef, en via Italië, waar u één maand verbleef, naar Zweden, waar u om internationale bescherming verzocht. Na twee jaar werd uw verzoek afgewezen. U ging in beroep en kreeg een verblijfsvergunning van een jaar die niet werd vernieuwd. Sindsdien verbleef u illegaal in Zweden, waar u tot 2023 verbleef. Wel reisde u ondertussen naar Noorwegen, Duitsland en Denemarken. In Denemarken en Noorwegen verzocht u ook tevergeefs om internationale bescherming. U werkte soms in het zwart. In 2017 werd u samen met Y.E.H. betrapt met tramadolpillen. U werd opgepakt en zat zes maanden vast. In eerste aanleg werd u echter vrijgesproken. Het openbaar ministerie ging in beroep. Drie dagen later werd u

opgesloten in een terugkeerkamp. De Zweedse autoriteiten wilden u repatriëren naar Egypte, maar dit lukte niet. Na een verblijf van een jaar en drie maanden in dit terugkeerkamp werd u vrijgelaten.

Twee maanden later, ergens in de loop van 2021, was u in het bijzijn van uw vriend I. en nog enkele anderen, toen er een gevecht uitbrak tussen I.'s clan en een andere clan. U probeerde de vechtende partijen uit elkaar te halen. Op een bepaald moment trok I. een wapen, schoot en verwondde iemand van de tegenpartij. U werd gearresteerd en in beroep definitief voor ernstige agressie tot een celstraf veroordeeld. U vindt deze veroordeling onterecht en onrechtvaardig.

Toen u voor deze tweede zaak werd veroordeeld, vernam u dat het hof van beroep van Stockholm u veroordeeld had tot een celstraf van meer dan twee jaar. Beide celstraffen werden opgeteld, al werd uw verblijf in het terugkeercentrum wel afgetrokken. Op 7 oktober 2023 werd u na meer dan drie jaar uit de gevangenis vrijgelaten.

U reisde naar België, waar u op 27 of 28 oktober 2023 aankwam en waar uw echtgenote op 27 februari 2023 na een verblijf in Griekenland voor het eerst al om internationale bescherming had verzocht. Inzake haar eerste verzoek nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing. Op 23 november 2023 verzochten u en uw echtgenote om internationale bescherming. U verklaarde omwille van de oorlog in uw land van herkomst niet naar Gaza te kunnen terugkeren.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Palestijns paspoort uitgereikt op 31 oktober 2024 neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat (...) b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten". Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige, niet-politieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Op 4 november 2017 werd u samen met Y.E.H. te Uppsala betrapt toen jullie samen illegaal drugs (bestaande uit 24070 pillen die 2407 gram Tramadol bevatten) vervoerden die niet voor persoonlijk gebruik bestemd waren. Voor deze ernstige inbreuk op de drugswetgeving werd u op 30 januari 2019 door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van twee jaar en drie maanden en tot een uitzetting uit Zweden veroordeeld (zie vonnis d.d. 22 mei 2018 en arrest d.d. 30 januari 2019). Gelet op deze definitieve veroordeling door een rechtbank van de EU-lidstaat Zweden worden deze door u gepleegde feiten als bewezen beschouwd.

Op 20 augustus 2021 liep u tijdens een dispuut waarbij zo'n 25 personen betrokken waren met een wapen in de hand achter een man gekleed in het wit en het zwart.

Deze situatie moet deze persoon duidelijk als bedreigend voor zijn veiligheid ervaren hebben, waardoor uw intentie om hem te bedreigen duidelijk is. U struikelde echter waarop u uw wapen liet vallen. Hierop liep een zekere R.M. naar u toe en probeerde hij u aan te vallen. Hij werd eerst tegengehouden door de man in het wit en het zwart, maar daarna vochten jullie met elkaar. Uw kompaan I.A.H. nam het wapen dat u had laten vallen, richtte het wapen op R.M. en schoot op zijn been. Deze laatste nam gewond de vlucht. U werd gearresteerd en er werd in uw appartement een huiszoeking uitgevoerd, waarbij onder meer drugs en een

weegschaal werden aangetroffen. Hiervoor werd u op 21 januari 2022 door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van drie jaar en twee maanden veroordeeld voor ernstige illegale bedreiging, voor een ernstig wapenmisdrijf en voor het intentioneel en illegaal stokkeren en bewaren van 170,2 gram cannabis, 338 pillen buprenorfine en drie pillen Tramadol, die voornamelijk niet voor eigen gebruik bestemd waren maar die voor het grootste deel bestemd waren voor distributie (zie vonnis d.d. 18 november 2021 en arrest d.d. 21 januari 2022). Gelet op deze definitieve veroordeling door een Zweedse rechtbank worden deze door u gepleegde feiten als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Betreffende uw veroordelingen voor drugsdelicten, kan opgemerkt worden dat het algemeen geweten is dat verdovende middelen (zeer) verslavend zijn en ernstige, zelfs dodelijke schade kunnen toebrengen aan gebruikers. Wegens hun effecten op de gezondheid en wegens het feit dat drugsgelerateerde activiteiten vaak nauw verbonden zijn met andere criminele activiteiten, hebben drugs en de illegale handel in drugs een grote impact op de samenleving en vormen ze een ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van de Europese Unie in kaderbesluit 2004/757/JAI van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel het volgende overwoog: "De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten" (overweging 1). De handelingen in het kaderbesluit vallen met name onder artikel 2: "1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen opdat de volgende opzettelijke gedragingen bestraft worden wanneer daarvoor geen rechtvaardigingsgrond aanwezig is: a) het produceren, vervaardigen, extraheren, bereiden, aanbieden, te koop stellen, distribueren, verkopen, afleveren, ongeacht de voorwaarden, verhandelen, doorvoeren, vervoeren, in- of uitvoeren van drugs; b) het kweken van papavers, cocaplanten of cannabisplanten; c) het in bezit hebben of aankopen van drugs met het oog op een van de onder a) genoemde activiteiten; d) het vervaardigen, vervoeren of distribueren van precursoren in de wetenschap dat ze zullen worden gebruikt voor het illegaal produceren of vervaardigen van drugs."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt drugshandel als een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de gezondheid van de anderen en begreep dat de autoriteiten blijf geven van een grote strengheid ten opzichte van degenen die actief bijdragen aan de verspreiding van deze plaag (zie arrest Mehemi tegen Frankrijk van 26 september 1997, arrest Dalia tegen Frankrijk van 19 februari 1998, arrest Amrollahi tegen Denemarken van 10 juli 2003, arrest Baghli tegen Frankrijk van 30 november 2009, arrest Arvelo Aponte tegen Nederland van 3 november 2011, arrest Benhebba tegen Frankrijk van 1 december 2016).

Gelet op de individuele omstandigheden kan drugshandel worden beschouwd als een ernstig, niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, merkte het hof van beroep in zijn arrest d.d. 30 januari 2019 op dat het loutere feit dat u onderweg was met een zak die Tramadol bevat duidelijk suggereert dat u in drugstrafiek betrokken was. Toen een politieagent u en uw metgezel met de zakken vol drugs zag, lieten jullie onmiddellijk de zakken vallen. Jullie gedrag toonde aan dat jullie samen handelden. Uit het arrest blijkt dat u ten overstaan van de Zweedse autoriteiten weliswaar ontkende te weten dat de zakken Tramadol bevatten.

Uit jullie gedrag, met name het onmiddellijk laten vallen van de zakken van zodra de politieagent werd opgemerkt, kon het hof echter afleiden dat jullie bewust moeten geweest zijn van de inhoud ervan. Gelet op de soort drugs en de hoeveelheid getransporteerde drugs beschouwde het hof het drugsdelict als ernstig, waardoor u tot een strenge en volgens het Zweedse hof van beroep lange gevangenisstraf, met name twee jaar en drie maanden, veroordeeld werd. Door de ernst en de aard van het gepleegde drugsdelict en gelet op uw zwakke banden met Zweden oordeelde het hof ook dat u uitgezet moest worden (zie arrest d.d. 30 januari 2019, p. 1-9).

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw dossier dat u na deze veroordeling uw drugsactiviteiten gewoon heeft verdergezet. Immers, op 21 januari 2022 werd u opnieuw door het hof van beroep veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, nadat vastgesteld werd dat u drugs in uw bezit had gehad en had gestokkeerd die bestemd waren voor de distributie (zie arrest d.d. 21 januari 2022, p. 5).

Betreffende uw veroordeling voor gewapende bedreiging, kan opgemerkt worden dat artikel 327 van het Belgische strafwetboek stipuleert dat hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, gestraft wordt **met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar** en met een geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro.

Het gebruik van een wapen om een persoon of groep te dwingen zich te onderwerpen aan de wil van een agressor is hierbij een verzwarende factor. **Het strafrecht straft het illegale gebruik van wapens om anderen te bedreigen immers streng** en de straffen die de rechtbanken opleggen, zijn zwaarder wanneer er gewapende bedreigingen worden geuit tegen anderen. Het Belgische Strafwetboek bepaalt bijv. dat bij diefstal met geweld of bedreigingen, indien wapens of op wapens gelijkende voorwerpen worden gebruikt of getoond, of indien de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, de straf wordt verzwwaard tot vijftien tot twintig jaar opsluiting (artikel 472), of dat in geval van inbraak met geweld of bedreigingen de gevangenisstraf zes maanden tot vijf jaar bedraagt indien de schuldige een wapen bij zich heeft (artikel 440).

Een gewapende bedreiging heeft ernstige gevolgen voor zowel de rechtstreekse slachtoffers als voor de samenleving als geheel. **Slachtoffers van gewapende aanvallen lopen blijvende psychologische trauma's op.** Het gebruik van potentieel dodelijke wapens of wapens die ernstig lichamelijk letsel kunnen veroorzaken om slachtoffers te bedreigen of te dwingen, leidt tot blijvende nawerkingen zoals gevoelens van onveiligheid, angst voor represailles, posttraumatische stress of andere psychologische stoornissen. Gewapende aanvallen hebben niet alleen individuele gevolgen, maar ook **een aanzienlijke impact op het veiligheidsgevoel van een gemeenschap**. Ze kunnen een klimaat van onveiligheid creëren, de economische activiteit schaden en sociale banden verzwakken.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overvallen zijn 'ernstige' misdrijven. **Sommige andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens**, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."

Wat u betreft, blijkt uit het arrest van het hof van beroep dat u enkel **voor de gewapende bedreiging al veroordeeld werd tot een (lange) gevangenisstraf van twee jaar en een half** (zie arrest d.d. 21 januari 2022, p. 5). In het arrest staat hierover te lezen dat "A.Z. a pointé une arme à feu chargée sur R.M. et/ou une autre personne, **ce qui était susceptible de provoquer chez la ou les personnes menacées une grave crainte pour leur propre sécurité et celle des autres. La menace est considérée comme sérieuse car elle a été considérablement renforcée par l'utilisation d'armes**" (arrest d.d. 21 januari 2022, p. 3; eigen onderstreping).

Gelet op het voorgaande, **kan het Commissariaat-generaal niet anders dan concluderen dat u minstens twee ernstige misdrijven heeft gepleegd.**

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u de gevangenisstraffen waartoe u in Zweden werd veroordeeld, heeft uitgezeten, zoals u en uw advocaat aangaven (CGVS, p. 6; p. 9; p. 15).

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten **in aanmerking moet worden genomen** om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten **slechts één van een aantal omstandigheden is en op zichzelf geenszins de toepassing van die bepaling in de weg staat**. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Ofschoon u beweerde uw leven te willen veranderen en uw fouten uit het verleden niet te willen herhalen – daarom heeft u Zweden verlaten – (CGVS, p. 10-12; p. 15), kan er hoegenaamd geen sprake zijn van oprecht berouw en schuldinzicht in uw hoofdte, integendeel.

Dit blijkt in eerste instantie uit de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud probeerde om uw definitieve veroordelingen in Zweden achter te houden. Toen er gevraagd werd of u behalve in opvangcentra voor migranten en bij verwanten in Zweden nog in andere logementen had verbleven, antwoordde u negatief. U vermeldde toen, met andere woorden, uw jarenlang verblijf in een penitentiare instelling in Zweden niet (CGVS, p. 5). Gevraagd of u in Europa opleidingen had gevolgd, antwoordde u eveneens negatief (CGVS, p. 5). Toen later tijdens uw persoonlijk onderhoud echter duidelijk werd dat u twee keer definitief werd veroordeeld, gaf u toe dat u in de gevangenis opleidingen had gevolgd (CGVS, p. 12). Gevraagd of u ooit problemen gehad heeft met de autoriteiten in Gaza, Egypte, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Duitsland of België, antwoordde u aanvankelijk dat u problemen had gehad met de Zweedse autoriteiten omdat ze u naar Egypte wilden terugsturen. Andere problemen vermeldde u toen niet (CGVS, p. 5). Pas toen er uitdrukkelijk werd gevraagd of u in de geciteerde landen gearresteerd werd, gaf u toe in Zweden gearresteerd geweest te zijn omdat uw vriend I. een probleem had gecreëerd en men u ervan beschuldigde hem geholpen te hebben (CGVS, p. 5). Dit was volgens u uw enige veroordeling in Zweden, waarbij u naar eigen zeggen enkel veroordeeld werd voor 'geweld van de eerste graad', i.e. ernstig geweld: u was nooit betrokken bij andere vormen van criminaliteit (CGVS, p. 7-8). Erop gewezen dat er ook sprake was van een andere veroordeling, vroeg u zich eerst af waarover de protection officer sprak om daarna pas toe te geven dat u samen met een vriend, Y., van een drugsdelict beschuldigd werd, maar dat u hiervoor onschuldig werd verklaard. Dit klopt echter niet. U werd hiervoor immers, zoals hierboven is gebleken, in beroep veroordeeld. Dat u deze veroordeling pas later zou hebben vernomen, zoals u zich rechtvaardigde, doet niets ter zake, aangezien u wel degelijk erkende twee keer te zijn veroordeeld (CGVS, p. 8-9). Gevraagd waarom u niet meteen had toegegeven twee keer veroordeeld geweest te zijn, gaf u enkel nietszeggende antwoorden naast de kwestie (CGVS, p. 9-10). Wat meer is, ofschoon u ontkende na de veroordeling voor het drugsdelict samen met Y. nog in andere drugsdelicten betrokken geweest te zijn (CGVS, p. 10), blijkt u, ofschoon u uw betrokkenheid erbij manifest ontkende (CGVS, p. 11), in het kader van de veroordeling voor de gewapende bedreiging opnieuw voor een drugsdelict veroordeeld te zijn. Het moge duidelijk zijn dat uw (vergeefse) pogingen om uw twee veroordelingen in Zweden achter te houden uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk ondermijnen en het onterechte karakter van uw veroordelingen hoegenaamd niet kunnen aantonen, wel integendeel.

Voorts blijkt u uw verantwoordelijkheid te minimaliseren inzake uw eerste veroordeling door het hof van beroep op 30 januari 2019. U verschool zich achter uw 'slechte vrienden' en achter uw jonge leeftijd (CGVS, p. 10; p. 15). Dit volstaat echter niet als rechtvaardiging, aangezien de Zweedse justitie u, zoals hieronder zal blijken, voor het drugsdelict individueel verantwoordelijk achtte.

Voor wat betreft uw tweede veroordeling meende u zelfs dat u onterecht werd veroordeeld en dat uw veroordeling onrechtvaardig was (CGVS, p. 6; p. 8). Nochtans is hierboven gebleken dat de feiten bewezen waren.

*Voor de gewapende bedreiging was u immers te zien op camerabeelden waarop getuigen u hadden herkend (vonnis d.d. 18 november 2021, p. 7 e.v.). Ook het drugsdelict werd bewezen, doordat de drugs in uw appartement gevonden waren en uw DNA op de drugs werden gevonden (vonnis d.d. 18 november 2021, p. 16-17). Overigens legde u over deze veroordeling op het Commissariaat-generaal incoherente verklaringen af. Aanvankelijk zei u dat u nooit wapens heeft gehad en evenmin ooit wapens in uw handen heeft gehad. U beweerde dat u tot op het moment dat I. zijn wapen bovenhaalde niet wist dat hij gewapend was. U beweerde evenmin te weten van waar dit wapen afkomstig was. **U zei zelfs dat u niet door het [door I. gebruikte] wapen veroordeeld was:** I. werd hiervoor veroordeeld, maar u werd veroordeeld voor de hulp, met name de slag die u aan een persoon zou gegeven hebben die u op de grond zou hebben geduwd, al had u ook die hulp niet gegeven. U had gewoon geprobeerd de twee vechtende partijen uit elkaar te halen: dit was uw enige echte bijdrage aan dit incident en voor de rest had u niets gedaan (CGVS, p. 6-7). Geconfronteerd met de bewezen feiten in het Zweedse vonnis, bleef u ontkennen en **zei u dat een getuige een valse getuigenis had afgelegd en gezegd had dat u een wapen in uw hand had gehad** (CGVS, p. 11), waarmee u dus voorbijgaat aan uw eerdere duidelijke verklaring dat u niét voor het hanteren van een wapen werd veroordeeld (CGVS, p. 7).*

Door de bewezen feiten blijvend te minimaliseren en/of te ontkennen toont u uiteraard geen schuldinzicht of berouw.

Uw bewering dat u uw leven wenst te veranderen (CGVS, p. 10) overtuigt bovendien niet. Ofschoon u uw leven wenst te veranderen, u pas in oktober 2023 werd vrijgelaten, u sinds november 2023 in België verblijft en u al geruime tijd het recht heeft om te werken, heeft u nog nooit in België gewerkt noch geprobeerd om werk te vinden. Het feit dat u een aantal keer hebt moeten verhuizen en dat uw leven dus 'instabiel' was, doet in dit verband in alle redelijkheid niet ter zake (CGVS, p. 13). Uw jarenlange inactiviteit sinds uw vrijlating en sinds uw aankomst in België, ofschoon u wel degelijk het recht heeft om te werken, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw leven na uw vrijlating werkelijk ten goede wenst te veranderen.

In dit verband kan volledigheidshalve nog herinnerd worden aan het feit dat u in Zweden in nauwelijks enkele jaren tijd twee keer veroordeeld werd voor drugsfeiten en één keer voor een gewapende bedreiging. Met uw blote beweringen dat u heden niet meer zal recidiveren omdat u nu uw vrouw en kinderen heeft (CGVS, p. 15), gaat u bijgevolg volledig voorbij aan de verschillende kansen die u in het verleden heeft gekregen om uw crimineel gedrag stop te zetten maar die u manifest niet heeft gegrepen en dat u ten tijde van uw veroordelingen ook al getrouwd was en een kind had.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de door u gepleegde drugsdelicten en de gewapende bedreiging als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

*Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit de arresten kan geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de Zweedse justitie veroordeelde u voor drugsdelicten en voor een gewapende bedreiging. Bijgevolg zijn de misdrijven ook niet-politiek van aard.*

*Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. U pleegde uw misdrijven immers in Zweden in 2017 en 2021, voor uw verzoek om internationale bescherming in België op 23 november 2023.*

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor de besproken misdrijven. Een rechtbank van een EU-lidstaat heeft u immers als dader schuldig bevonden voor de drugsmisdrijven en voor de gewapende bedreiging en verklaarde u hier strafbaar voor. U handelde hierbij volgens het hof van beroep intentioneel en met kennis (arrest d.d. 30 januari 2019, p. 7; arrest d.d. 21 januari 2022, p. 3).*

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen**. Uw verwijzing naar de vernietiging van Gaza, naar uw lang verblijf in Europa en naar uw familiebanden hier (CGVS, p. 10; p. 12; p. 14-15) werpt immers geen ander licht op de redenen waarom u uitgesloten wordt van internationale bescherming, i.e. de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen hierover worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.*

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uw paspoort dat u hebt neergelegd, werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Dit document toont immers enkel uw identiteit en nationaliteit aan, waaraan niet getwijfeld wordt.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u noch direct noch indirect naar Gaza mag worden teruggeleid."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een eerste middel laat verzoeker gelden dat verweerder volgende rechtsbepalingen en -beginselen geschonden heeft:

- Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het EU-Handvest);
- Artikel 4 van de Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994;
- Artikel 5 van de Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994;
- De materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de toepassing *in casu* ontwikkelt verzoeker het middel als volgt:

"De raadsman van verzoeker heeft op 04.11.2025 het CGVS verzocht om het volledig administratief dossier over te maken, daar hij enkel in het bezit is van een gedeeltelijk administratief dossier aangaande verzoekers echtgenote. De verklaringen en en het Zweeds rechtsplegingsdossier, waarop de beslissing tot uitsluiting gebaseerd is.

Verzoeker is bijgevolg verhinderd om na te gaan of de verklaringen in de bestreden beslissing correct werden weergegeven, te controleren of de Zweedse rechterlijke beslissingen volledig in aanmerking werden genomen, of verzoekers rechten in de strafrechtelijke procedure gewaarborgd werden, ... Verzoeker heeft enkel de motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, ter beschikking en kan enkel daarop een verweer formuleren. Daarom moet worden vastgesteld dat verzoekers recht op een doeltreffend en effectief rechtsmiddel door het talmen van het CGVS wordt verhinderd en de wapengelijkheid in het gedrang wordt gebracht.

Uit de bepalingen van de Wet op de openbaarheid van het bestuur blijkt dat de bestuurde recht heeft op inzage heeft op inzage, uitleg en een afschrift van zijn administratief dossier, mits de aanvraag schriftelijk wordt geformuleerd, zoals hier het geval is.

Gelet op het feit dat het dossier niet werd overgemaakt, ondanks herhaaldelijk verzoek, moet de bepalingen van de Wet op de openbaarheid van bestuur geschonden worden geacht, alsook de rechten van verdediging.

Gelet op de inconstitenties, vermeende verzwijgingen en de rol die verzoeker zou hebben gespeeld in van de strafbare gedragingen in Zweden, kan verzoeker dit niet nagaan, noch pareren.

Verzoeker kan bijgevolg niet nagaan of de motieven feitelijk bestaan, naar behoren zijn bewezen, noch of deze in rechte ter verantwoording kunnen worden genomen."

Verzoeker laat in een tweede middel gelden dat verwerende partij volgende rechtsbepalingen en -beginselen geschonden heeft:

- Artikel 12, 2. b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn)
- Artikel 14.1. van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn)
- Artikel 16 van de Procedurerichtlijn;

- Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“A. OVER DE NOOD OM UITSPRAAK TE DOEN OVER HET BESTAAN VAN EEN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING OF EEN REËEL RISICO OP ERNSTIGE SCHADE

De bestreden beslissing laat gelden dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omdat de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet niet verplichten dat de voorwaarden voor de insluiting van de internationale bescherming moet worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

[theoretische toelichting met verwijzingen naar rechtsleer en rechtspraak]

B. OVER DE BEOORDELING IN HET LICHT VAN HET GALTE-ARREST

Het Hof van Justitie (EU HvJ 30 APRIL 2025, C-63/24, Galte) heeft over de toepassing van artikel 12, 2. B) van de Kwalificatierichtlijn geoordeeld: [...]

De bestreden beslissing verwijst naar dit arrest, maar het CGVS blijft van oordeel dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe verzoeker veroordeeld werd, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip van waarop de bestreden beslissing genomen is. Volgens het CGVS is er geen sprake van oprecht berouw of schuldinzicht in hoofde van verzoeker. Daarvoor wordt verwezen naar uittreksels van de verklaringen van verzoeker. Zoals boven uitgelegd (zie eerste middel) kan verzoeker er in dit verzoekschrift enkel verweer worden gegeven op de motieven en uittreksels van de verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, zonder de mogelijkheid de verklaringen in context te kunnen brengen, noch tegenspreken.

Verzoeker acht de toepassing van het Galte-arrest door het CGVS ontoereikend en getuigend van weinig proportionaliteit.

Het CGVS vermeldt wel dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, maar doet dit af als onrelevante omstandigheid. Het CGVS is niet overgegaan tot een beoordeling over het tijdsverloop sinds de feiten (2017 en 2021) en bestreden beslissing en het actueel gedrag van verzoeker, noch een eventueel en actueel “crimineel” gedrag van verzoeker. Het CGVS argumenteert enkel over een eventuele ongeloofwaardigheid of het feit dat verzoeker onvoldoende berouw toont.

Het tijdsverloop tussen de feiten (2017 en 2021) en het nemen van de bestreden beslissing (2025) wordt nergens mee in aanmerking genomen. Er zijn immers respectievelijk 8 jaar en 4 jaar verstreken tussen de feiten en het nemen van de bestreden beslissing, waar aan toegevoegd moet worden dat verzoeker sinds 2023 werd vrijgelaten. Het CGVS blijft verwijzen naar de feiten die zich toen hebben afgespeeld, zonder te beoordelen of er nieuwe feiten hebben plaatsgevonden, noch of er een aanwijzing is van een voortzetting van een actueel risicogedrag.

Er werd aldus geen concrete analyse gemaakt of de actuele ernst (in 2025) nog altijd dezelfde is als op het moment van de feiten, noch of het “patroon aan crimineel gedrag sinds 2017” gestopt is. De loutere verwijzing naar de recidive in 2021 kan niet volstaan om een actueel patroon van gedragingen te bewijzen: die gedragingen betreffen immers de tijdspanne van 2017-2021, maar niet wat er na 2021 en na de vrijlating gebeurd of beter gezegd niet gebeurd is.

Het CGVS stelt daarom gewoon vast dat de ernst van de feiten nog steeds vaststaat, zonder de impact van het tijdsverloop te beoordelen.

Het gedrag van verzoeker, sinds zijn vrijlating, schijnt evenmin te hebben doorgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing. Het CGVS blijft volharden in het recidive-gedrag van verzoeker (te situeren van 2017-2021) en het minimaliseren van verzoekers verantwoordelijkheid.

Het CGVS gaat over tot een zeer enge lezing van “het gedrag gedurende die periode”. Zo stelt het Galte-arrest dat het gedrag beoordeeld moet worden tot aan de periode van de beoordeling van de beslissing. Het CGVS blijft aanklappen aan de oude recidive (2017-2021), maar maar geen gewichtige evaluatie van het gedrag en de positieve evolutie sinds de vrijlating, zoals het feit dat er geen nieuwe veroordelingen zijn, dat hij nu in het bijzijn van zijn gezin is, ...

Het motief dat verzoeker “niet werkt” zou doen uitschijnen dat hij zijn leven niet verbeterd heeft, kan evenmin worden aangenomen.

Zoals verzoeker terecht heeft opgemerkt, heeft het voortdurend verhuizen hem verhinderd om een stabiele werkbetrekking aan te gaan. Een verzoeker om internationale bescherming kan en mag slechts werken vanaf de vierde maand nadat hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en als hij een attest

van immatriculatie kan bekomen (artikel 18 van het Koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfsstatutatie bevinden). En door het regelmatig moeten verhuizen naar verschillende hoeken in het land, kan verzoeker zich niet binden aan één bepaalde werkgever, wat het gebrek aan stabiel werk verklaart.

Het “niet werken” kan daarom niet als indicatie weerhouden worden dat verzoeker zijn leven niet verbeterd heeft, gelet op het gebrek aan nieuwe strafbare gedragingen en de aanwezigheid van zijn gezin.

Het CGVS verwerpt verzoekers stelling dat hij niet meer zal recidiveren omwille van de aanwezigheid van zijn gezin, omdat verzoeker ten tijde van de veroordelingen ook al getrouwd was en een kind had.

Hiermee miskent het CGVS het onderscheid tussen het hebben van een gezin “op afstand” en de “daadwerkelijke en dagelijkse aanwezigheid” van zijn vrouw en kinderen in hetzelfde land en in dezelfde omgeving sinds zijn aankomst in België. Immers, verzoeker is pas sinds 2023 met zijn vrouw en kind, Nabil, herenigd. Daarenboven heeft verzoeker sinds 2024 een nieuwe zoon gekregen, Adam. Het gezin leefde dus niet tezamen in Zweden tijdens het plegen van de misdrijven.

Er moet onderstreept worden dat de wijziging van de gezinscontext wel degelijk een factor vormt in de beoordeling van verzoekers berouw en wens om zijn leven te verbeteren. Door de aanwezigheid van een gezin wordt een meer stabiele en familiale omgeving gecreëerd en wordt zijn verantwoordelijkheid als aanwezige ouder verhoogd.

C. OVER HET VERHOOR: HET VOORNEMEN OM VAN DE UITSLUITINGSCLAUSULE GEBRUIK TE MAKEN

Nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat verzoeker werd meegedeeld dat hij van de internationale bescherming kon worden uitgesloten. Bij gebreke aan de nota's van het persoonlijk onderhoud en het administratief dossier, kan enkel worden ingegaan op de weergave van het verhoor zoals opgenomen in de administratieve beslissing.

Zoals artikel 14, 1. van de Procedurerichtlijn stelt moet er een verhoor plaatsvinden over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming.

Daar de mogelijkheid tot een uitsluiting van de internationale bescherming eveneens de inhoud ervan raakt, moet dit eveneens aan bod komen. Een uitsluitingsbeslissing is een beslissing met zware gevolgen, waardoor verzoeker duidelijk en expliciet geconfronteerd had moeten worden met het feit of de uitsluitingsclausule zou worden toegepast, wat de elementen zijn die aanleiding kunnen geven tot uitsluiting en de mogelijkheid dat zijn verklaringen volledig tegen hem gebruikt hadden kunnen worden.

Artikel 16 van de Procedurerichtlijn ligt de plicht op om verzoeker “**onder meer**” zich te laten verweren tegen het voornemen van de toepassing van de uitsluitingsclausules en de context van de feiten kan toelichten, wat hem destijds gedreven heeft tot dergelijke gedragingen en of er verzachtende omstandigheden (armoede, sociale uitsluiting, moeilijke jeugd, traumatiserende gebeurtenissen, ...) in zijn hoofd spelen en zich kan verdedigen tegen de kwalificatie van een “ernstig, niet-politiek” misdrijf. Omdat het CGVS hem niet informeerde over een mogelijks onderzoek naar een uitsluitingsclausule, kon verzoeker niet op afdoende wijze deze elementen aanvoeren.

In het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet moet in hoofdte van het CGVS de samenwerkingsplicht dan ook geschonden worden geacht. Omdat verzoeker niet geïnformeerd lijkt te zijn dat hij het voorwerp kon uitmaken van een uitsluitingsbeslissing, kon hij niet zo spoedig mogelijk alle noodzakelijke elementen aangaande zijn strafrechtelijk verleden en de contextualisatie ervan weergeven.

Uw Raad (RvV 27 juni 2024, nr. 309.009) heeft hierover geoordeeld: [...]

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt aldus dat verzoeker op voorhand geïnformeerd had moeten worden wanneer de uitsluiting onderzocht zou worden en dat er een afzonderlijk verhoor moet plaatsvinden, toegespitst op de uitsluitingsclausule en de mogelijkheid dat verzoeker daarvan het voorwerp uit kan maken, quod non.

In de omstandigheid dat verwerende partij (speculatief) zou stellen dat een bijkomend verhoor niet zou hebben geleid tot een andere beslissing of andere verklaringen vanwege verzoeker, dan nog moet er in rekening worden gebracht dat een tweede verhoor (uitsluitend gericht op de uitsluitingsclausule) de positie van verzoeker op gelijke voet brengt als die van het CGVS en de mogelijkheid om een gericht verweer te geven tijdens het verhoor.

Immers, verzoeker kwam op verhoor er van uit gaande dat hij enkel zijn vluchtmotieven ten aanzien van zijn land van herkomst moest uitleggen, maar had geen weet van de relevantie van zijn strafrechtelijk verleden in Zweden voor zijn asielerzoek in België en probeerde zich daarom niet onnodig te criminaliseren, noch wist hij dat hij volledige diepgang over zijn strafrechtelijk verleden had moeten geven. Had verzoeker geweten dat hij mogelijks kon worden uitgesloten, dan was hij in de mogelijkheid geweest om een betere toelichting te geven over de omstandigheden waarom hij zich verleend heeft tot de strafbare gedragingen. Verzoeker werd, blijkens de bestreden beslissing, slechts tijdens het verhoor geconfronteerd met zijn strafrechtelijk verleden. Omdat hij daar niet op voorbereid was, noch kon zijn, en daarom “geschaakt” werd, was hij niet in de mogelijkheid om voor het CGVS afdoende op te antwoorden.

D. OVER DE TOEPASSING VAN ARTIKELEN 48/3 EN 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Er wordt niet ontkend dat verzoeker een Palestijn uit Gaza is, zoals bewezen door zijn Palestijns paspoort, geen UNRWA-vluchteling is en dat hij omwille van de oorlog in Gaza niet kan terugkeren.

Het CGVS had daarom zijn asiëlverzoek te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingen vooraleer over te gaan tot het uitsluiten van de internationale bescherming, quod non.

Luidens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van het artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. [...]

De ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet [...]

]

De inhoud van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet [...]

]

Volgens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet [...]

]

[verwijzingen naar de situatie in Gaza, beschikkingen van het Internationaal Gerechtshof, bevindingen van een VN-expert en rechtspraak van de Raad]

Uw Raad erkent bijgevolg dat omwille van het louter Palestijn-zijn in Gaza er zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van groepsvervolgung door de Israëlische autoriteiten, gekenmerkt door niet-discriminatoir geweld.

Verzoeker voldoet eveneens aan de vereisten om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen. De situatie in Gaza wordt immers gekenmerkt door intens en niet-discriminerend geweld, hongersnood, hongersnood, het instorten van de gezondheidszorg, gebrek aan humanitaire hulp en stelselmatige bombardementen.

Ten aanzien van verzoeker bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt op ernstige schade, die voorkomt uit een onmenselijke of vernederende behandeling, danwel omwille van willekeurig geweld.

Tot slot kan verzoeker zich niet beroepen op een doeltreffende, toegankelijke en permanente bescherming in Gaza. De Israëlische autoriteiten zijn zelf de actoren verantwoordelijk voor de humanitaire situatie in Gaza. Daarenboven blijkt evenmin dat er een effectieve en functionerende overheid in Gaza is die bescherming kan bieden.

In deze omstandigheden kan verzoeker redelijkerwijs onmogelijk verwachten dat hij een effectieve bescherming kan verkrijgen."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"2. Verzoeken van de raadsman naar het CGVS aangaande het administratief dossier

3. Beschikking van het Internationaal Hof van Justitie van 26.01.2024

4. Beschikking van het Internationaal Hof van Justitie van 28.03.2024

5. Beschikking van het Internationaal Hof van Justitie van 25.05.2024

6. VN, "UN experts urge States to act as Israeli violations threaten fragile ceasefire", 24 november 2025".

2.3. Verzoeker legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer, waarin hij middels URL-verwijzingen geactualiseerde (landen)informatie inzake Gaza bijbrengt.

Beoordeling

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het EU-Handvest, van de artikelen 4 en 5 van de Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994 en van de materiële motiveringsplicht, omdat het volledig administratief dossier hem, ondanks zijn schriftelijk verzoek van 4 november 2025 (stuk 2, bij verzoekschrift), niet werd overgemaakt door het CGVS. Verzoeker betoogt dat hij bijgevolg verhinderd is om na te gaan of de verklaringen in de bestreden beslissing correct werden weergegeven, te controleren of de Zweedse rechterlijke beslissingen volledig in aanmerking werden genomen, of verzoekers rechten in de strafrechtelijke procedure gewaarborgd werden, etc.. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn advocaat zijn dossier niet heeft mogen ontvangen van zijn voorganger (*"De raadsman heeft van zijn voorganger het dossier van mevr. X mogen ontvangen, doch geen dossier aangaande verzoeker."* verzoekschrift, p.3).

Uit het verzoekschrift blijkt vooreerst dat het overmaken van het dossier van verzoeker aan zijn huidige advocaat een probleem betreft van opvolging tussen advocaten (*“De raadsman heeft van zijn voorganger het dossier van mevr. X mogen ontvangen, doch geen dossier aangaande verzoeker”*). Tijdens het gehoor was blijkens de bestreden beslissing advocaat M. de advocaat van verzoeker. De problematische opvolging van advocaten (ingevolge de keuze van verzoeker) kan echter niet tegengeworpen worden aan verweerder en behoort tot de strikte deontologie tussen advocaten.

In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, konden hij en/of zijn advocaat daarenboven wel degelijk kennis nemen van de stukken in het administratief dossier waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Immers, verzoekers administratief dossier bevat kopieën van deze informatie. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en zijn advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal. Het inzagerecht laat verzoeker toe om hun dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde hun verdediging te organiseren.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn raadsman het administratief dossier op 4 november 2025 schriftelijk opvroeg en verschillende keren heeft gebeld naar verweerder, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker en zijn advocaat, van wie een diligente houding mag worden verwacht, verzaakt hebben aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken teneinde kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier.

Verzoeker laat voor het overige na te preciseren op welke wijze het niet beschikken over de notities van het persoonlijk onderhoud en de Zweedse rechterlijke beslissingen een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van zijn eigen levensloop, ervaringen en veroordelingen, alsook van de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, *sub* b) van de Richtlijn 2011/95/EU.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat verweerder in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van dit arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke

bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

Wat betreft het theoretisch betoog in het verzoekschrift dat een uitsluitingsgrond slechts aan de orde is nadat wordt vastgesteld dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade heeft, dient vastgesteld dat de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet niet verplichten dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

6. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. 'boven elke redelijke twijfel verheven', wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D./Duitsland*, pt. 95; EASO "*Judicial Analysis: Exclusion Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), pt. 55-57). De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

7. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtssysteem, waarbij sommige systemen elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is kwalificeren als een 'misdrijf' terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en één of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen drugsdelicten en gewapende bedreiging, in België strafbaar gesteld in de Drugwet van 24 februari 1921 en in artikel 327 van het Strafwetboek.

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België, is een noodzakelijke, doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, "*Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*", december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het supra aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

8. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, pt. 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis*

en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest “*Ahmed*” heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. [...]” (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat: “Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, *K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos*, pt. 31).

In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld “*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”. Hierin staat in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van de Richtlijn 2011/95/EU – te lezen dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”.

Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals infra besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

9. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker in de bestreden beslissing uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet omwille van:

(i) de veroordeling door het hof van beroep van Svea bij arrest van 30 januari 2019 tot een gevangenisstraf van twee jaar en drie maanden en tot uitzetting uit Zweden nadat verzoeker op 4 november 2017 in Uppsala betrappt werd toen hij samen met Y. illegaal drugs vervoerde die niet voor persoonlijk gebruik bestemd waren;

(ii) de veroordeling door het hof van beroep van Svea bij arrest van 21 januari 2022 tot een gevangenisstraf van drie jaar en twee maanden voor ernstige illegale bedreiging, voor een ernstig wapenmisdrif en voor het intentioneel en illegaal stockeren en bewaren van cannabis, buprenorfine en Tramadol die voor het grootste deel bestemd waren voor distributie.

Deze feiten worden door de commissaris-generaal als ernstige (niet-politieke) misdrijven in de zin van de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet beschouwd.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld als volgt:

“Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige, niet-politieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Op 4 november 2017 werd u samen met Y.E.H. te Uppsala betrappt toen jullie samen illegaal drugs (bestaande uit 24070 pillen die 2407 gram Tramadol bevatten) vervoerden die niet voor persoonlijk gebruik bestemd waren. Voor deze ernstige inbreuk op de drugswetgeving werd u op 30 januari 2019 door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van twee jaar en drie maanden en tot een uitzetting uit Zweden veroordeeld (zie vonnis d.d. 22 mei 2018 en arrest d.d. 30 januari 2019). Gelet op deze definitieve veroordeling door een rechtbank van de EU-lidstaat Zweden worden deze door u gepleegde feiten als bewezen beschouwd.

Op 20 augustus 2021 liep u tijdens een dispuut waarbij zo'n 25 personen betrokken waren met een wapen in de hand achter een man gekleed in het wit en het zwart. Deze situatie moet deze persoon duidelijk als bedreigend voor zijn veiligheid ervaren hebben, waardoor uw intentie om hem te bedreigen duidelijk is. U struikelde echter waarop u uw wapen liet vallen. Hierop liep een zekere R.M. naar u toe en probeerde hij u aan te vallen. Hij werd eerst tegengehouden door de man in het wit en het zwart, maar daarna vochten jullie met elkaar. Uw kompaan I.A.H. nam het wapen dat u had laten vallen, richtte het wapen op R.M. en schoot op zijn been. Deze laatste nam gewond de vlucht. U werd gearresteerd en er werd in uw appartement een huiszoeking uitgevoerd, waarbij onder meer drugs en een weegschaal werden aangetroffen. Hiervoor werd u op 21 januari 2022 door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van drie jaar en twee maanden veroordeeld voor ernstige illegale bedreiging, voor een ernstig wapenmisdrif en voor het intentioneel en illegaal stockeren en bewaren van 170,2 gram cannabis, 338 pillen buprenorfine en drie pillen Tramadol, die voornamelijk niet voor eigen gebruik bestemd waren maar die voor het grootste deel bestemd waren voor distributie (zie vonnis d.d. 18 november 2021 en arrest d.d. 21 januari 2022). Gelet op deze definitieve veroordeling door een Zweedse rechtbank worden deze door u gepleegde feiten als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Betreffende uw veroordelingen voor drugsdelicten, kan opgemerkt worden dat het algemeen geweten is dat verdovende middelen (zeer) verslavend zijn en ernstige, zelfs dodelijke schade kunnen toebrengen aan gebruikers. Wegens hun effecten op de gezondheid en wegens het feit dat drugsgelateerde activiteiten vaak nauw verbonden zijn met andere criminele activiteiten, hebben drugs en de illegale handel in drugs een grote impact op de samenleving en vormen ze een ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van de Europese Unie in kaderbesluit 2004/757/JAI van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel het volgende overwoog: “De illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Europese Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten” (overweging 1). De handelingen in het kaderbesluit vallen met name onder artikel 2: “1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen opdat de volgende opzettelijke gedragingen bestraft worden wanneer daarvoor geen rechtvaardigingsgrond aanwezig is: a) het produceren, vervaardigen, extraheren, bereiden, aanbieden, te koop stellen, distribueren, verkopen, afleveren, ongeacht de voorwaarden, verhandelen, doorvoeren, vervoeren, in- of uitvoeren van drugs; b) het kweken van papavers, cocoplanten of cannabisplanten; c) het in bezit hebben of aankopen van drugs met het oog op een van de onder a) genoemde activiteiten; d) het vervaardigen, vervoeren of distribueren van precursoren in de wetenschap dat ze zullen worden gebruikt voor het illegaal produceren of vervaardigen van drugs.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt drugshandel als een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de gezondheid van de anderen en begreep dat de autoriteiten blijf geven van een grote strengheid ten opzichte van degenen die actief bijdragen aan de verspreiding van deze plaag (zie arrest Mehemi tegen Frankrijk van 26 september 1997, arrest Dalia tegen Frankrijk van 19 februari 1998, arrest

Amrollahi tegen Denemarken van 10 juli 2003, arrest Baghli tegen Frankrijk van 30 november 2009, arrest Arvelo Aponte tegen Nederland van 3 november 2011, arrest Benhebba tegen Frankrijk van 1 december 2016).

Gelet op de individuele omstandigheden kan drugshandel worden beschouwd als een ernstig, niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, merkte het hof van beroep in zijn arrest d.d. 30 januari 2019 op dat het loutere feit dat u onderweg was met een zak die Tramadol bevat duidelijk suggereert dat u in drugstrafiek betrokken was. Toen een politieagent u en uw metgezel met de zakken vol drugs zag, lieten jullie onmiddellijk de zakken vallen. Jullie gedrag toonde aan dat jullie samen handelden. Uit het arrest blijkt dat u ten overstaan van de Zweedse autoriteiten weliswaar ontkende te weten dat de zakken Tramadol bevatten. Uit jullie gedrag, met name het onmiddellijk laten vallen van de zakken van zodra de politieagent werd opgemerkt, kon het hof echter afleiden dat jullie bewust moeten geweest zijn van de inhoud ervan. Gelet op de soort drugs en de hoeveelheid getransporteerde drugs beschouwde het hof het drugsdelict als ernstig, waardoor u tot een strenge en volgens het Zweedse hof van beroep lange gevangenisstraf, met name twee jaar en drie maanden, veroordeeld werd. Door de ernst en de aard van het gepleegde drugsmisdrijf en gelet op uw zwakke banden met Zweden oordeelde het hof ook dat u uitgezet moest worden (zie arrest d.d. 30 januari 2019, p. 1-9).

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw dossier dat u na deze veroordeling uw drugsactiviteiten gewoon heeft verdergezet. Immers, op 21 januari 2022 werd u opnieuw door het hof van beroep veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, nadat vastgesteld werd dat u drugs in uw bezit had gehad en had gestokkeerd die bestemd waren voor de distributie (zie arrest d.d. 21 januari 2022, p. 5).

Betreffende uw veroordeling voor gewapende bedreiging, kan opgemerkt worden dat artikel 327 van het Belgische strafwetboek stipuleert dat hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, gestraft wordt **met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar** en met een geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro.

Het gebruik van een wapen om een persoon of groep te dwingen zich te onderwerpen aan de wil van een agressor is hierbij een verzwarende factor. **Het strafrecht straft het illegale gebruik van wapens om anderen te bedreigen immers streng** en de straffen die de rechtbanken opleggen, zijn zwaarder wanneer er gewapende bedreigingen worden geuit tegen anderen. Het Belgische Strafwetboek bepaalt bijv. dat bij diefstal met geweld of bedreigingen, indien wapens of op wapens gelijkende voorwerpen worden gebruikt of getoond, of indien de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, de straf wordt verzwwaard tot vijftien tot twintig jaar opsluiting (artikel 472), of dat in geval van inbraak met geweld of bedreigingen de gevangenisstraf zes maanden tot vijf jaar bedraagt indien de schuldige een wapen bij zich heeft (artikel 440).

Een gewapende bedreiging heeft ernstige gevolgen voor zowel de rechtstreekse slachtoffers als voor de samenleving als geheel. **Slachtoffers van gewapende aanvallen lopen blijvende psychologische trauma's op.** Het gebruik van potentieel dodelijke wapens of wapens die ernstig lichamelijk letsel kunnen veroorzaken om slachtoffers te bedreigen of te dwingen, leidt tot blijvende nawerkingen zoals gevoelens van onveiligheid, angst voor represailles, posttraumatische stress of andere psychologische stoornissen. Gewapende aanvallen hebben niet alleen individuele gevolgen, maar ook **een aanzienlijke impact op het veiligheidsgevoel van een gemeenschap**. Ze kunnen een klimaat van onveiligheid creëren, de economische activiteit schaden en sociale banden verzwakken.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overvallen zijn 'ernstige' misdrijven. **Sommige andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens**, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."

Wat u betreft, blijkt uit het arrest van het hof van beroep dat u enkel **voor de gewapende bedreiging al veroordeeld werd tot een (lange) gevangenisstraf van twee jaar en een half** (zie arrest d.d. 21 januari 2022, p. 5). In het arrest staat hierover te lezen dat "A.Z. a pointé une arme à feu chargée sur R.M. et/ou une autre personne, **ce qui était susceptible de provoquer chez la ou les personnes menacées une grave crainte pour leur propre sécurité et celle des autres. La menace est considérée comme sérieuse car elle a été considérablement renforcée par l'utilisation d'armes**" (arrest d.d. 21 januari 2022, p. 3; eigen onderstreping).

Gelet op het voorgaande, **kan het Commissariaat-generaal niet anders dan concluderen dat u minstens twee ernstige misdrijven heeft gepleegd**.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u de gevangenisstraffen waartoe u in Zweden werd veroordeeld, heeft uitgezeten, zoals u en uw advocaat aangaven (CGVS, p. 6; p. 9; p. 15).

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een

strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht.

In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten **in aanmerking moet worden genomen** om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten **slechts één van een aantal omstandigheden is en op zichzelf geenszins de toepassing van die bepaling in de weg staat**. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Ofschoon u beweerde uw leven te willen veranderen en uw fouten uit het verleden niet te willen herhalen – daarom heeft u Zweden verlaten – (CGVS, p. 10-12; p. 15), kan er hoegenaamd geen sprake zijn van oprecht berouw en schuldinzicht in uw hoofde, integendeel.

Dit blijkt in eerste instantie uit de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud probeerde om uw definitieve veroordelingen in Zweden achter te houden. Toen er gevraagd werd of u behalve in opvangcentra voor migranten en bij verwanten in Zweden nog in andere logementen had verbleven, antwoordde u negatief. U vermeldde toen, met andere woorden, uw jarenlang verblijf in een penitentiaire instelling in Zweden niet (CGVS, p. 5). Gevraagd of u in Europa opleidingen had gevolgd, antwoordde u eveneens negatief (CGVS, p. 5). Toen later tijdens uw persoonlijk onderhoud echter duidelijk werd dat u twee keer definitief werd veroordeeld, gaf u toe dat u in de gevangenis opleidingen had gevolgd (CGVS, p. 12). Gevraagd of u ooit problemen gehad heeft met de autoriteiten in Gaza, Egypte, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Duitsland of België, antwoordde u aanvankelijk dat u problemen had gehad met de Zweedse autoriteiten omdat ze u naar Egypte wilden terugsturen. Andere problemen vermeldde u toen niet (CGVS, p. 5). Pas toen er uitdrukkelijk werd gevraagd of u in de geciteerde landen gearresteerd werd, gaf u toe in Zweden gearresteerd geweest te zijn omdat uw vriend I. een probleem had gecreëerd en men u ervan beschuldigde hem geholpen te hebben (CGVS, p. 5). Dit was volgens u uw enige veroordeling in Zweden, waarbij u naar eigen zeggen enkel veroordeeld werd voor 'geweld van de eerste graad', i.e. ernstig geweld: u was nooit betrokken bij andere vormen van criminaliteit (CGVS, p. 7-8). Erop gewezen dat er ook sprake was van een andere veroordeling, vroeg u zich eerst af waarover de protection officer sprak om daarna pas toe te geven dat u samen met een vriend, Y., van een drugsdelict beschuldigd werd, maar dat u hiervoor onschuldig werd verklaard. Dit klopt echter niet. U werd hiervoor immers, zoals hierboven is gebleken, in beroep veroordeeld. Dat u deze veroordeling pas later zou hebben vernomen, zoals u zich rechtvaardigde, doet niets ter zake, aangezien u wel degelijk erkende twee keer te zijn veroordeeld (CGVS, p. 8-9). Gevraagd waarom u niet meteen had toegegeven twee keer veroordeeld geweest te zijn, gaf u enkel nietszeggende antwoorden naast de kwestie (CGVS, p. 9-10). Wat meer is, ofschoon u ontkende na de veroordeling voor het drugsdelict samen met Y. nog in andere drugsdelicten betrokken geweest te zijn (CGVS, p. 10), blijkt u, ofschoon u uw betrokkenheid erbij manifest ontkende (CGVS, p. 11), in het kader van de veroordeling voor de gewapende bedreiging opnieuw voor een drugsdelict veroordeeld te zijn. Het moge duidelijk zijn dat uw (vergeefse) pogingen om uw twee veroordelingen in Zweden achter te houden uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk ondermijnen en het onterechte karakter van uw veroordelingen hoegenaamd niet kunnen aantonen, wel integendeel.

Voorts blijkt u uw verantwoordelijkheid te minimaliseren inzake uw eerste veroordeling door het hof van beroep op 30 januari 2019. U verschool zich achter uw 'slechte vrienden' en achter uw jonge leeftijd (CGVS, p. 10; p. 15). Dit volstaat echter niet als rechtvaardiging, aangezien de Zweedse justitie u, zoals hieronder zal blijken, voor het drugsdelict individueel verantwoordelijk achtte.

Voor wat betreft uw tweede veroordeling meende u zelfs dat u onterecht werd veroordeeld en dat uw veroordeling onrechtvaardig was (CGVS, p. 6; p. 8). Nochtans is hierboven gebleken dat de feiten bewezen waren. Voor de gewapende bedreiging was u immers te zien op camerabeelden waarop getuigen u hadden herkend (vonnis d.d. 18 november 2021, p. 7 e.v.). Ook het drugsdelict werd bewezen, doordat de drugs in uw appartement gevonden waren en uw DNA op de drugs werden gevonden (vonnis d.d. 18 november 2021, p. 16-17). Overigens legde u over deze veroordeling op het Commissariaat-generaal incoherente verklaringen af. Aanvankelijk zei u dat u nooit wapens heeft gehad en evenmin ooit wapens in uw handen heeft gehad. U beweerde dat u tot op het moment dat I. zijn wapen bovenhaalde niet wist dat hij gewapend was. U beweerde evenmin te weten van waar dit wapen afkomstig was. **U zei zelfs dat u niet door het [door I. gebruikte] wapen veroordeeld was:** I. werd hiervoor veroordeeld, maar u werd veroordeeld voor de hulp, met name de slag die u aan een persoon zou gegeven hebben die u op de grond zou hebben geduwd, al had u ook die hulp niet gegeven. U had gewoon geprobeerd de twee vechtende partijen uit elkaar te halen: dit was uw enige echte bijdrage aan dit incident en voor de rest had u niets gedaan (CGVS, p. 6-7). Geconfronteerd met de bewezen feiten in het Zweedse vonnis, bleef u ontkennen en **zei u dat een getuige een valse getuigenis had afgelegd en gezegd had dat u een wapen in uw hand had gehad** (CGVS, p.

11), waarmee u dus voorbijgaat aan uw eerdere duidelijke verklaring dat u *niet* voor het hanteren van een wapen werd veroordeeld (CGVS, p. 7).

Door de bewezen feiten blijvend te minimaliseren en/of te ontkennen toont u uiteraard geen schuldinzicht of berouw.

Uw bewering dat u uw leven wenst te veranderen (CGVS, p. 10) overtuigt bovendien niet. Ofschoon u uw leven wenst te veranderen, u pas in oktober 2023 werd vrijgelaten, u sinds november 2023 in België verblijft en u al geruime tijd het recht heeft om te werken, heeft u nog nooit in België gewerkt noch geprobeerd om werk te vinden. Het feit dat u een aantal keer hebt moeten verhuizen en dat uw leven dus 'instabiel' was, doet in dit verband in alle redelijkheid niet ter zake (CGVS, p. 13). Uw jarenlange inactiviteit sinds uw vrijlating en sinds uw aankomst in België, ofschoon u wel degelijk het recht heeft om te werken, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw leven na uw vrijlating werkelijk ten goede wenst te veranderen. In dit verband kan volledigheidshalve nog herinnerd worden aan het feit dat u in Zweden in nauwelijks enkele jaren tijd twee keer veroordeeld werd voor drugsfeiten en één keer voor een gewapende bedreiging. Met uw blote beweringen dat u heden niet meer zal recidiveren omdat u nu uw vrouw en kinderen heeft (CGVS, p. 15), gaat u bijgevolg volledig voorbij aan de verschillende kansen die u in het verleden heeft gekregen om uw crimineel gedrag stop te zetten maar die u manifest niet heeft gegrepen en dat u ten tijde van uw veroordelingen ook al getrouwd was en een kind had.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de door u gepleegde drugsdelicten en de gewapende bedreiging als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.**

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit de arresten kan geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de Zweedse justitie veroordeelde u voor drugsdelicten en voor een gewapende bedreiging. Bijgevolg zijn de misdrijven ook niet-politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. U pleegde uw misdrijven immers in Zweden in 2017 en 2021, voor uw verzoek om internationale bescherming in België op 23 november 2023.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor de besproken misdrijven. Een rechtbank van een EU-lidstaat heeft u immers als dader schuldig bevonden voor de drugsmisdrijven en voor de gewapende bedreiging en verklaarde u hier strafbaar voor. U handelde hierbij volgens het hof van beroep intentioneel en met kennis (arrest d.d. 30 januari 2019, p. 7; arrest d.d. 21 januari 2022, p. 3).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.** Uw verwijzing naar de vernietiging van Gaza, naar uw lang verblijf in Europa en naar uw familiebanden hier (CGVS, p. 10; p. 12; p. 14-15) werpt immers geen ander licht op de redenen waarom u uitgesloten wordt van internationale bescherming, i.e. de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen hierover worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u **individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.**

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet."

Uit de uitgebreide, omstandige en bovendien pertinente motieven blijkt overtuigend dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige, niet politieke misdrijven in de zin van artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, (b) van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker acht in het verzoekschrift de toepassing van het *Galte*-arrest door het CGVS ontoereikend. Hij wijst erop dat hij zijn straf heeft uitgezeten, maar dat verweerder dit afdoet als een niet relevante omstandigheid. Daarnaast hekelt hij dat geen rekening gehouden is met het tijdsverloop sinds de feiten (2017 en 2021) en de bestreden beslissing (2025) en met zijn actueel gedrag.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, heeft verweerder wel degelijk op afdoende wijze rekening gehouden met het arrest *Galte* (C-63/24). In navolging van verweerder oordeelt de Raad dat, rekening houdend met de factoren die volgden op de door verzoeker gepleegde feiten en ondanks dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen. Ook het feit dat zes jaar verstreken zijn sinds de meest recente feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld en dat er geen nieuwe veroordelingen zijn, kunnen de voormelde beoordeling inzake de ernst van de gepleegde feiten niet wijzigen.

Verweerder heeft namelijk terecht vastgesteld dat verzoeker geen oprecht berouw en schuldinzicht vertoont. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zijn veroordelingen in Zweden doelbewust trachtte te verhullen voor de Belgische asielinstanties, alsook dat hij ten onrechte aangaf dat hij onschuldig werd bevonden voor het drugsdelict dat hij samen met Y. beging (NPO, p. 5, p. 7-11). Verweerder concludeert dan ook terecht dat verzoekers (vergeefse) pogingen ondernam om zijn twee veroordelingen in Zweden achter te houden en af te zwakken; deze handelwijze ondermijnt aanzienlijk zijn algemene geloofwaardigheid en kan geenszins het onterechte karakter van zijn veroordelingen aantonen. Verder stelde verweerder terecht vast dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid in zijn eerste veroordeling trachtte te minimaliseren door te verwijzen naar slechte vrienden en zijn jonge leeftijd (NPO, p. 10, p. 15), maar hiermee geheel voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker door de Zweedse justitie individueel verantwoordelijk werd geacht. Waar verzoeker tijdens het onderhoud aangaf dat zijn tweede veroordeling onterecht en onrechtvaardig was en hij bovendien incoherente en onwaarachtige verklaringen aflegde over de feiten met het wapen (NPO, p. 6-8, p. 11), gaat verzoeker andermaal voorbij aan het gegeven dat de feiten bewezen zijn (arrest van 21 januari 2022).

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op zijn gedrag na zijn vrijlating, meer bepaald dat er geen nieuwe veroordelingen zijn en dat hij nu bij zijn gezin is, kunnen deze elementen niet overtuigen dat verzoeker zijn leven ten goede wenst te veranderen. Immers dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat verzoeker, die sinds november 2023 in België verblijft en al geruime tijd het recht heeft om te werken, nooit in België heeft gewerkt en zelfs geen poging heeft gedaan om werk te vinden (NPO, p. 13). Zo verzoeker in het verzoekschrift herneemt dat het voortdurend verhuizen hem verhindert om een stabiele werkbetrekking aan te gaan, kan dergelijke persoonlijke vergoelijking niet overtuigen. Het loutere gegeven dat verzoeker thans opnieuw bij zijn gezin verblijft, volstaat evenmin om aan te tonen dat hij zijn leven ten goede wenst te veranderen. In dit verband kan volledigheidshalve nog worden herinnerd aan het feit dat verzoeker in Zweden in nauwelijks enkele jaren tijd tweemaal werd veroordeeld voor drugsfeiten en eenmaal voor gewapende bedreiging. Aangezien verzoeker ook ten tijde van de gepleegde feiten en de veroordelingen reeds gehuwd was en een kind had, kan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd, de enkele omstandigheid dat hij heden fysiek bij zijn gezin verblijft niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een daadwerkelijke positieve gedragsverandering. Andermaal dient te worden vastgesteld dat er in wezen en *in casu* is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van artikel 1, F, b) van het Verdrag van Genève van 1951 dat *“hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten”*.

Wat betreft verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift over het persoonlijk onderhoud, blijkt uit geen enkele wetsbepaling een verplichting voor het CGVS om een verzoeker voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud formeel in kennis te stellen van een mogelijke toepassing van een uitsluitingsclausule. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de mogelijkheid te worden uitgesloten van internationale bescherming wegens de bovengenoemde feiten (NPO, p. 12). Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet in de mogelijkheid was om zich uit te spreken over de elementen die aan een eventuele uitsluitingsbeslissing ten grondslag kunnen worden gelegd. Verzoeker, die werd bevraagd over de feiten in Zweden, koos er daarentegen tijdens het persoonlijk onderhoud voor om zijn veroordelingen initieel te verzwijgen, de ware toedracht ervan te verdraaien en zijn verantwoordelijkheid en schuld te minimaliseren.

Het voorgaande in acht genomen, wordt verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, en, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. Overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet bevat de bestreden beslissing een advies waarin wordt toegelicht dat een verwijderingsmaatregel, met name een terugleiding naar Gaza, niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies houdt op zich geen verwijderingsmaatregel in, maar gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 3 december 2020, nr. 249 122; RvS 28 september 2021, nr. 251 625).

Kosten

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS